

Hoa gạo tháng 3

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Rồi sẽ qua hết, phải không?”)

Làng Linh ở sát bên một dòng sông. Dòng sông này cũng như muôn ngàn con sông khác có hai mùa nước, lúc đục đỏ như phù sa, lúc xanh trong màu thạch. Phía bên kia sông là thị xã nơi hàng ngày Linh học ở đó. Dạo trước có một chiếc cầu bắc qua sông nhưng bị một cơn bão hung hãn phá sập. Trong lúc chờ xây lại, mọi người phải đi đò để vào thị xã. Chỗ bến đò ngày xưa, giờ trở nên nhộn nhịp, nơi đó có một cây gạo cổ thụ cành lá xùm xuê. Mùa đông nó xơ xác, cằn cỗi, nhưng mùa xuân nó nhanh chóng nảy lộc đâm chồi. Rồi nó nở những chùm hoa như những vệt lửa đỏ rực...Dần dần những vệt lửa ấy loang rộng làm cả tán cây đỏ chói lòa. Thỉnh thoảng cơn gió lướt qua vô tình bắt những ngọn lửa ấy ném xuống tạo thành những ngọn lửa rải hồng cả dòng sông...Mãi bây giờ mới được đi đò, Linh mới thấy cây gạo nơi đây nên thơ quá, nhất là trong lúc này, khi mà ánh nắng xuân đã có phần hanh chang của chớm hạ.

Linh có thói quen rất thích ngắm cảnh để mà mộng mơ. Hồi trước, khi còn cây cầu, Linh hay ngắm những con thuyền có cánh buồm nâu bành bạc cấp chới dưới hạ lưu, hay những bãi dâu, bãi bắp xanh ngắt khua gió dọc triền sông.

Hôm nay cũng vậy, từ bến đò về ban trưa nắng lúc hừng, lúc râm, đi qua bãi cỏ xanh, Linh xúc cảm hát một mình. Vì hơi vắng vẻ nên tuy hát khe khẽ mà tiếng Linh vẫn âm vang cùng những tiếng chim kêu chiêm chíp đâu đó. Linh cứ hồn nhiên hát, mơ màng nhìn phong cảnh rồi tự ngắm mình qua thân áo dài đang lăn tăn bay như những vạt sóng nắng trôi, và Linh cũng không ngờ có một ánh mắt sau hàng cây đang nhìn mình. Linh ngước lên...mặt đỏ bừng.

“Thiệt là quê qua đi thôi, người ta nghe hết rồi!”

Hắn mỉm cười, đứng bên một con trâu mộng đang phì phì gặm cỏ:

- Cô hát hay lắm!

Hắn nheo nheo nhìn Linh như cười sau khi nói cái câu chọc quê ấy. Với Linh, cô không thể nào chịu nổi cái nhìn nửa khen nửa giễu ấy, huống chi hắn còn nói nữa chứ? Linh cố thỉnh để vượt qua nơi có những tia nhìn lạ ấy. Linh có cảm giác như muôn ngàn tia hào quang chiếu vào. Linh bối rối vì chưa hết quê. Đôi bàn chân Linh hình như cũng bối rối, rồi ríu lại, đạp xệu xạo. Chiếc guốc văng khỏi pê đan xe đạp. Chiếc xe hốt hoảng lạng vào bãi cỏ tranh rồi ngã nhào.

- Trời ơi, lại thế này ư?

Tiếng chân người chạy tới. Lại hắn. Hắn dựng chiếc xe dậy, trong lúc Linh đang loay hoay tìm chiếc guốc. Giấy, vở trong cặp tung ra bay lả tả trên cỏ. Hắn lại nhào theo nhặt từng tờ. Cho mãi đến khi nhặt đầy đủ thì hắn mồ hôi nhễ nhại, mặt đỏ bừng bừng...

- Tôi nhặt hết rồi đấy, cô ngã có đau không?

Linh vẫn chưa hết giận. Người đâu mà nhìn người ta kỳ thế? Nhìn đến nỗi người ta quê mà té nhào rồi còn bày đặt chạy tới làm hiệp sĩ.

Linh lẩm bẩm:

- Cám ơn! Tôi không sao cả...

Rồi cô điềm nhiên dắt xe đi.

Hắn chết sững khi “lãnh trọn” câu cám ơn nặng cả ngàn ký dỗi hờn của cô nàng. Rồi hắn ngược nhìn bầu trời lơ thơ vài cụm mây trắng, quệt những giọt mồ hôi đang rứa ra, đi lủi thủi về phía con trâu đang nheo mắt nhìn...

Trưa sau Linh cảnh giác không “văn nghệ” nữa, và cô cố gắng giữ tay lái cho vững. Nhìn chỗ ngã xe hôm qua, cô vẫn chưa hết quê. Chợt Linh lại giật mình vì tiếng nói quen thuộc:

- Không hát nữa hả cô bạn?

“Trời ơi, lại cái cha hiệp sĩ rờm!”

Hắn cũng vẫn như hôm qua, nheo nheo mắt nhìn dễ ghét. Chừng cha ấy đang

mong xe đổ để chạy tới đổ đó! Sức mấy! Linh đạp tràn, bỏ lại sau tiếng thở dài của hăn...

Linh bực bội vô cùng, không ngờ vùng này lại xuất hiện một tên lờm rờm đời lãng nhách, Hăn cứ đợi Linh đi học về để chọc quê cho người ta...té. Cái trò cây si này là Linh chúa ghét. Ở lớp Linh cũng vậy, có mấy tên hay bày trò mượn vở, mượn sách, rồi “vô tình” bỏ quên mấy câu thơ hay vài lời văn chép trong mấy tiểu thuyết để “ngỏ lời”...Để trị lại Linh cũng “vô tình” đưa cho mấy đứa bạn gái trước mặt mắt tên “bày trò” ấy. Sau vài cú như thế, mấy chàng an tâm “âm thầm” tuyệt vọng.

Thế mà bây giờ, nơi bến sông quê hương này lại có kẻ gây rối. Thiết tức ời là tức! Linh cố quên đi mà không được. Cứ về đến chỗ đó, thấy hăn, Linh ngược nhìn lên trời, đạp lướt qua. Cô thấy vô cùng khoái trá khi nghe tiếng hăn thở dài sau lưng. Ai biểu...

Thời gian trôi đi, Linh cứ “hành hạ” anh chẳng “hiệp sĩ” chăn trâu ấy. Có khi trở thành trò vui lúc đi học về của Linh. Còn hăn vẫn lúi thủi bên con trâu ở ven đường như một bóng cây.

Linh băn khoăn không biết giờ này có còn dò không? Vì chưa lần nào Linh về trễ như hôm nay. Ham vui liên hoan mãi mà quên mất giờ giấc cho đến khi nhìn đồng hồ thì đã chín giờ hơn. Linh không dám ở lại vì chưa xin phép ba má. Mấy đứa bạn Linh đưa cô về đến gần bến sông. Bãi sông vắng lặng, không biết bác Sáu lái dò còn đợi không? Linh gọi:

- Bác Sáu ời....!

Từ trên bờ, có người đi xuống dò. Trời, mừng quá!

- Bác Sáu ời, con là Linh đây...!

Con dò vẫn im lặng lướt sang sông.

- Bác Sáu ời...! – Linh reo lên.

Nhưng người lái dò vẫn im lặng. Sao kì vậy ta? Chắc bác bực vì Linh về khuya chẳng? Phải rồi, hèn chi. Con dò vẫn vào bờ.

- Con xin lỗi bác Sáu nghe. Tụi con liên hoan lớp bác Sáu ạ!

Linh vừa bước xuống vừa thanh minh. Nhưng ơ! Không phải bác Sáu. Một người khác lạ:

- Linh đừng sợ, tôi đây, bác Sáu bảo tôi sang đón Linh.

Trời ơi! Hẳn! Linh không ngờ người lái đò là hẳn. Linh rung lên vì sợ. Nhưng muộn rồi, con đò đã sang sông.

- Linh lạnh à?

- Dạ!

- Thề thì mau thôi. À nè, chắc Linh đang oán tôi đó phải không?

- Dạ, đâu có!

- Thấy Linh về trễ, ba má Linh có nhắc bác Sáu chở. Nhưng vì chiều nay bác Sáu mệt nên bác nhờ tôi sang chở Linh...

“Rõ là xạo, còn bày đặt” – Linh nghĩ thầm.

- Linh ạ!

Linh giật mình vì cách đổi giọng của hẳn.

- Xin Linh tha lỗi cho tôi những ngày vừa qua. Tôi đã làm cho Linh giận và cả tẻ nữa! Linh tha lỗi cho tôi nhé! Từ mai tôi sẽ không làm phiền Linh nữa!

- Dạ đâu có... - Và Linh định hỏi thì thuyền đã cập bờ.

Hẳn vác xe cho Linh lên tận đường. Linh bồi hồi, không dám nói lời cảm ơn vì sợ hẳn nhớ cái “cám ơn” bữa trước. Linh chỉ nói:

- Em về ạ!

Linh nhìn anh ta. Hình như anh ta muốn nói một điều gì. Nhưng thay bằng tiếng thở dài quen thuộc, ành chàng nhìn theo Linh mãi...Lần này, Linh thấy

hơi nhói ở tim!

Trưa sau không còn thấy hăn nữa, thay vào đó là một thằng bé chăn trâu. Linh định hỏi nhưng...Cứ thế hăn mất dạng. bây giờ Linh mới thấy có một cái gì đó trống vắng đến lạ thường. Rồi một hôm không chịu nổi sự dẫn dắt, Linh dừng lại hỏi thằng bé:

- Em ơi, cái anh thường ngày bữa trước chăn trâu ở đây đâu rồi?

Thằng bé điềm nhiên như đã chuẩn bị trước:

- Anh em đi nghĩa vụ quân sự rồi! Lúc đi có dặn nếu chị có hỏi thì đưa cái này cho chị.

Nhận bức thư từ tay thằng bé, Linh bồi hồi lật ra từng nếp gấp:

“Nếu Linh đọc được bức thư này chắc cũng đã nói chuyện với em mình rồi nhỉ? Tôi phải đi nghĩa vụ quân sự rồi, chắc lâu lắm mới về để chọc Linh tiếp đó. Sau này tôi có về được, nhớ hát cho tôi nghe nha! Tạm biệt Linh!”

Nắm chặt lá thư trong tay, Linh chợt thấy nhói lòng, mặt cô đỏ bừng tim co thắt từng hồi hồi hẫ...

Bầu trời vẫn xanh trong và...cây gạo vẫn vô tư rải từng đám lửa xuống dòng sông lặng lẽ, yên ả...

Maximus.